

Kirkonpalvelija

3
2010

Nyt kun kesä mennyt on...

Päättynyt kaunis ja ihana kesä on antanut meille voimia ja hyvää mieltä. Lämmintä riitti kaikille tasapuolisesti, sillä heinäkuussa oli vain yksi päivä, jolloin lämpötila ei missään osassa Suomea noussut yli hellerajan.

Nyt iltojen hämärtyessä voi virkistyneenä etsiä uutta aktiviteettia. Joillekin se merkitsee uuden harrastuksen tai kuntokuurin aloittamista, käsityötä jne. Voisiko se sinun kohdallasi olla aktiivinen ammattiyhdistystoiminta? Mikä olisi se kipinä ja porkkana, joka innostaisi uusia ihmisiä mukaan toimintaan? Yhtä ja ainoaa oikeaa vastausta tuskin löytyy.

Muistelin miksi olen itse aikanaan lähtenyt aktiivisesti toimintaan mukaan. Suurin syy oli varmasti halu päästä vaikuttamaan kirkonpalvelijoiden työn arvostukseen ja kehittämiseen, sekä verkostoituminen oman alan ihmisten kanssa. Ja tietenkin mukava yhdessä tekeminen. Siellä missä ihmiset kokoontuvat yhteen innostavien asioiden äärelle, syntyy paljon ideoita ja oppimista – hyvää oloa ja iloa. Tuskin olisin lähtenyt mukaan pelkän lehdestä lukemani kutsun perusteella. ”Syyllinen” on eräs pitkään alalla ollut

työtoveri, joka tuli ja face to face houkutteli minut ensimmäiseen alaostalon kokoontumiseen. Alussa en ollut ajatuksesta mitenkään innostunut, mutta onneksi vastapuoli oli sinnikäs ja kertoi toiminnasta monipuolisesti ja positiivisesti. Ratkaisuani en ole katonut kertaakaan. Vuosien varrella on ollut ilo tutustua teihin alamme ammattilaisiin ympäri Suomea ja yhteisellä toiminnallamme vaikuttaa alamme näkyvyyteen ja arvostuksen nousuun.

Meidän ammattiliittomme SVTL on kirkon alalla suurin ja pätevin se tarjoaa meille parhaan ammatillisen osaamisen ja edunvalvonnan. Kuitenkin on vielä paljon niitä, jotka eivät kuulu SVTL:ään. Nyt heitäkin teille jokaiselle haastan tuoda yksi uusi jäsen mukaan liittoomme. Kunnianhimoisin, mutta ei mahdoton tehtävä. Nyt vain kaikki puhemiehet ja –naiset liikkeelle. Uusi jäsen voi löytyä lähempää kun arvaatkaan. Joko työtoverisi kuuluu Kirkon alojen ammattiliittoon? Kannustimena liittomme palkitsee sinut jokaisesta uudesta ”sielusta” jonka työsuhte kestää yli puolivuotta kolmenkymmenen euron ostokortilla. Samansuuruinen ostokortti on varattu myös

jokaiselle liittyvälle. Toivonkin, että saamme hankittua mahdollisimman monta uutta jäsentä. Edunvalvonta tuo aina jäsenilleen henkilökohtaisen turvallisuuden ja sillä on suuri merkitys meidän jokaisen työhön, sekä siinä jakamiseen ja onnistumiseen.

Raikkaita syyspäiviä ja siunausta elämäsi toivottaen

Kaarina Yli-Somero
puheenjohtaja

Vuosikokouksen päätöksiä

Kirkonpalvelijat ry:n kunniajäseneksi kutsuttiin pitkäaikainen hallituksen jäsen ja SVTL:n entinen puheenjohtaja Matti Löppönen.

Hallituksen varsinaisiksi jäseniksi vuosille 2011-2013 valittiin Kari Hartikainen Kuopiosta, Salla Kostainen Sulkavalta ja Maarit Ilonen Seinäjoelta.

Valittujen hallituksen jäsenten henkilökohtaisiksi varajäseniksi vuosille 2011-2013 valittiin seuraavat henkilöt: Kari Hartikainen: Hannu Korhonen Kuopiosta, Salla Kostainen: Arja Auranen Hollolasta ja Maarit Ilonen: Annika

Pärus, Vaasasta.

Myönnettiin yhdistyksen kultainen ansiomerkki Pertti Haanrannalle Kontiolahdelta.

Vuoden 2011 Kirkonpalvelijat ry:n opinto- ja koulutuspäivät ja vuosikokous pidetään Mikkelissä. Edellisen keran Kirkonpalvelijapäivien-nimellä olleet koulutuspäivät pidettiin Mikkelissä 28.-29.6.1978.

Osallistumismaksut ovat; kaksi yötä, täysihoito – 320,- / yksi yö, täysihoito – 260,- / pelkät ruokailut - 180,-.

Kirkonpalvelijan työn kivi-jalkana on selkeästi työn tekeminen Suomen evankelis-luterilaisen kirkon palveluksessa. Tämä kirkon työ pohjautuu kirkon oman tunnustuksen mukaiseen perustehtävään, joka on evankeliumin ilosanoman julistamista ihmisille ja kaikille kansoille. Tässä kirkon perustehtävässä on mukana myös kaikki se työ, jota kirkonpalvelija tekee päivittäin omassa seurakunnassaan toimien kirkon hyväksi.

Etukannen kuva: Rauno Träskelin. Jeesus ja Maria Magdalena, Kuutti Lavonen. Takakannen kuva: Reijo Keskkikiikonen. Armo, Osmo Rauhala. Molemmat ovat Tyrvään Pyhän Olavin kirkon taidemaalauksia.

Ytimessään vahva, reunoilta hauraampi

Suomen evankelis-luterilaisessa kirkossa keskiviikko 1. syyskuuta oli historiallinen päivä: kirkon ensimmäinen naispiispa Irja Askola aloitti työnsä Helsingin hiippakunnan paimenena. Mahdollista naispiispan valinta on ollut jo parikymmentä vuotta - piispanvirka päätettiin avata Suomen luterilaisessa kirkossa naisille vuonna 1990 - mutta niin kuin monessa muussakin asiassa, kansankirkko kääntyy ja kypsyy hitaasti.

Askola on joka tapauksessa ladun aukaisijan roolissa. Se ei ole helppo. Hänen tekemisiään ja sanomisiaan seurataan suurennuslasilla, ei vain luterilaisen kirkon sisällä, vaan myös sen ulkopuolella.

Naispiispan valintaa arvostelivat tuoreltaan ortodoksisen ja katolisen kirkon edustajat. Vasta ekumeenisten suhteiden arki osoittaa, näkykö erimielisyys käytännössä. Tilanne oli sama, kun naispappeus luterilaisessa kirkossa hyväksyttiin vuonna 1986. Kirkkojen käytännölliseen yhteistyöhön sillä ei kuitenkaan ole ollut näkyviä vaikutuksia.

Oman kirkkonsa sisällä Askola jouuu kohtaamaan samat ennakkoluulot ja varmasti myös samat perustelut kuin vuonna 1988, jolloin hänet ensimmäisten suomalaisten naisten joukos-

Helsingin piispa Irja Askola on Suomen luterilaisen kirkon ensimmäinen naispiispa.

sa vihittiin papiksi. Naispappeus jakaa mielipiteitä edelleen, eivätkä kaikki luterilaisen kirkon jäsenet edelleenkään hyväksy sitä.

Vastustaja löytyy joistakin kirkon sisällä toimivista herätysliikkeistä, mutta myös muualta. Osa naispappeutta vastustavista luterilaisen kirkon miespapeista on ryhmittynyt Luther-säätiöön ja heillä on jo oma piispakin. Maaliskuussa piispaksi vihitty Matti Väisä-

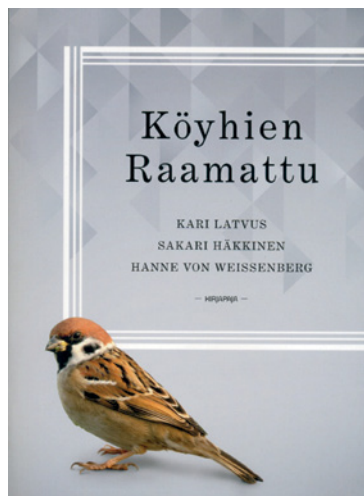
nen on menettänyt pappisoikeutensa luterilaisessa kirkossa.

Oma piispa ja omat seurakunnat ovat itsellisen kirkon tunnusmerkkejä. Ne kertovat siitä, että Luther-säätiö on jo nyt asiallisesti luterilaisesta kirkosta erillinen kirkko.

Lohkeamia kansakirkosta saataan nähdä myöhemminkin. Yksi tunteita herättävä asia on sukupuolineutraali avioliitto sekä kirkon suhtautuminen samaa sukupuolta olevien liittoihin. Tässä asiassa tuore Helsingin piispa on samalla kannalla kuin luterilaisen kirkon arkkipiispa Kari Mäkinen: kaikkia ihmisiä on kohdeltava lain edessä samanarvoisesti, mutta kirkko voi siitä huolimatta itse päättää vihkioikeudesta. Kirkollisen siunauksen Askola Mäkisen tavoin antaisi myös homo- ja lesbopareille.

Naispappeus ja muut sukupuoleen liittyvät asiat ovat edelleen herkkiä asioita kirkon sisällä, mutta niiden merkitystä ei kuitenkaan pidä liioitella. Kirkon ydin on niin vahva, että se ei säry, vaikka reunoilla olisikin hauraampaa. Ensimmäinen naispiispa 22 vuotta ensimmäisten naispappien jälkeen on osoitus siitä, että kirkon ydin hyväksyy naispappeuden.

Savon Sanomat 2.9.2010

"Herra hankkii oikeutta sorretuille, nälkäisille hän antaa leipää."

Köyhyys ja ihmisten eriarvoisuus on näkyvä ilmiö niin Raamatussa kuin tämän päivän yhteiskunnassa, mutta Raamattua ei ole totuttu lukemaan köyhyyden näkökulmasta. *Köyhien Raamattu* -kirja sisältää keskeiset vähäosaisuuteen ja yhteiskunnalliseen oikeudenmukaisuuteen liittyvät raamatuntekstit ja niiden analyysit. Kirjoittajat pohtivat tekstien sisältöä ja merkitystä sekä niiden kirjoitusaikana että nykyään

ja sitovat Raamatun tekstin oman aikamme köyhien tilanteeseen.

Teologian tohtori, dosentti Kari Latvus on yliopistonlehtori (mvs.) Helsingin yliopiston teologisessa tiedekunnassa. Teologian tohtori Sakari Häkkinen toimii hiippakuntadekaanina Kuopion hiippakunnassa. Teologian tohtori Hanne von Weissenberg työskentelee Suomen Akatemian tutkijatohtorina.

Kirkonpalvelijana Pyhä Olavilla

Meillä Sastamalan seurakunnalla on 12 kirkkoa, joista 3 on ns. kesäkirkkoja. Viime vuoden elokuussa saimme taas käyttöön iki-ihanan Pyhän Olavin kirkon. Uudet maalaukset saivat houkuttua runsain määrin vierailijoita Sastamalaan. Huhtikuulta 2010 asti meillä on käynyt liki 100 000 kävijää ja varauksia riittää lokakuun loppuun asti. Tämä melko vilkas turisti määrä lisäsi myös muidenkin kirkkojen vierailijoita.

Tämän vuoden ensimmäinen jumalanpalvelus (Pyhä Olavilla) toimitettiin kynttilänpäivänä 7.2. kun valtakunnallinen Yhteisvastuukeräys avattiin. Pakkasta oli sisällä ja ulkona yhtä paljon -12 astetta. Mieleenpainuva kokemus. Kesänajan kerran kuussa pääkirkon messu vietettiin Pyhä Olavilla, jolloin sinne piti viedä kaikki tarvittava materiaali mukana. Lauantait oli varattu toimituksille, vihkimisille ja kastetuille. Kirkko näkyy hyvin Hämeenkyrön tielle ja kun ovet avattiin, niin heti sa-

Kuva: Reijo Keskikiikonen.

pui vierailijoita kirkolle. Sunnuntai-iltoina seurakuntamme papit toimittivat iltahartauden opastuksien päättyessä. Olemme miettiineet kuinka kauan tätä vilinää riittää, kivaahan se on ollut, että kaupunkimme on saanut huomiotta koko kesän.

Olen toiminut 14 vuotta seurakuntamestarina pääkirkollamme Tyrvään kirkolla ja kesäkuusta alkaen olen ollut ylivahtimestarina. Saan tehdä läheistä yhteistyötä "meidän talon" suntioiden ja vahtimestarien kanssa.

Luottamusmiehenä olen toiminut tämän vuoden joka on antanut näkökulmaa toisiin työaloihin. Monen kuntaliitoksen kautta seurakunnalla on lisääntynyt henkilöstöä (70), kiinteistöjä (110) ja erilaisia uusia toimintamuotoja. Nyt luomme yhdessä uutta Sastamalan seurakuntaa. Teen edelleenkin suntion ja hautausmaahoitajan töitä, niistä en halua luopua :) Työni on monipuolista ja yksikään päivä ei ole samanlainen.

Minun joulutunnelmani alkaa joulukuussa Pyhä Olavilla toimitetulla Tuomaankirkolla. Aamukuudelta lähdemme kävelemään Tyrvään kirkolta Pyhä Olaville lyhtykulkueena, kuulemme joulun ilosanomaa ja laulamme. Maa on niin kaunis. Matkaa kertyy reilu kolme kilometriä ja seurakuntamme nuorisotyö vie kynttilöitä kuljetun tien varteen, tunnelma on harras. Tervetuloa mukaan kokemaan jotain ainutlaatuista tänäkin jouluna.

Syksyisin terveisin

Arja Myllyniemi

Kuva: Reijo Keskikiikonen.

Suntion kuuluu osata alttarin kieltä

Kokoontuessamme Jumalan kasvojen eteen kohtaamme myös materiaallisen maailman. Hengellinen kietoutuu aineeseen. Miten se tapahtuu? Hyvä olisi ainakin, että hengellinen ja aineellinen eivät olisi ristiriidassa keskenään.

Messussa emme ole vain sanan kuulossa, vaan ympärillä on rikas ja monipuolinen maailma kaikille aisteille: on leipä ja viini, musiikki, eleet, tekstiilit, kynttilät ja kukat.

Altтари on kirkon keskus, Kristuksen läsnäolon paikka. Altтари puhuu erityistä kieltä, symbolikieltä. Suntion on hyvä ymmärtää tätä kieltä, että hän osaa hoitaa alttaria oikein ja ettei hän peitä tai jopa kumoa alttarin äänetöntä saarnaa.

Altтари on ehtoollispöytä eikä mitään muuta. Alttarin asemaa osoitetaan parhaiten niin, että sitä käytetään vain ehtoollisen toimittamiseen. Alttarin arvoa korostaa se, että sille ei sijoiteta mitään muuta kuin ehtoollisvälineet, krusifiksi ja kaksi kynttilää. Altтари ei ole kukkapöytä eikä kirjojen säilytyspaikka. Kolehtia ei myöskään aseteta alttarille. Kirjat, kukat, kynttilät ja kaikki muu messussa käytettävät esineet on syytä sijoittaa muille paikoille alttarin läheisyyteen. Kukat voidaan sijoittaa esimerkiksi erilliseen telineeseen alttarin viereen. Silloinkin kun kirkossa ei ole ehtoollista, altтари on ehtoollispöytä, silloin se on tyhjä, alttarilla on vain krusifiksi. Silloin altтари odottaa pyhän aterian uutta kattamista. Myös konsertissa.

Saarnaavatko kukat samaa kuin sanat?

Saarnaavatko kukat samaa kuin päivän evankeliumi vai jotakin aivan muuta? Kukat, niin kuin kaikki muutkin kirkon esineet, ovat symboleja. Symboli kantaa mukanaan jotakin suurempaa. Kristillinen symboli on merkki toisesta todellisuudesta, Kristuksesta.

Kukat eivät ole messun ulkoisia juhlistajia tai kaunistajia. Ne vetävät huo-

mion Sanaan, eivät itseensä. Huonosti käytettyinä kukat voivat viestillään hämärtää päivän evankeliumia tai aiheuttaa ristiriitaa, hyvin käytettyinä ne rikastavat messun sanomaa.

Kukkien esteettinen kauneus on alttaripöydällä toissijainen asia. Ensimmäinen asia on hiljainen puhe kirkkovuoden evankeliumin mukaan.

Äänettömästi puhuvat kukat

Kukkien asettelussa on hyvä käyttää yksinkertaisuuden ja selkeyden periaatetta. Suurien asetelmien sijaan tärkeintä on, että tunnistamme kukissa Kristuksen. Kukat ovat astia tai parit, jotka kantavat Kristusta. Kukkien ei tule mielestäni olla tiukasti sidottu viikko kuin vihta / vasta, ylimääräistä vihreää ei myöskään tarvita. Kukat voivat olla väljästi yksinkertaisessa maljakossa.

Kristuksen kukka on ruusu. Ensimmäisenä adventtisunnuntaina, jouluna, uudenvuodenpäivänä ja loppiaisenä alttarikukat ovat valkoisia ruusuja. Maljakossa voi olla valkoisia ruusuja, esimerkiksi kolme (= olemme koolle Kolmiyhteisen Jumalan nimessä), kuusi (= kolmen kerrannainen), seitsemän (= täydellisyyden luku, viikon seitsemäs päivä kruunasi Jumalan luomistyön), kahdeksan (= valmiiksi tulemisen päivä, Kristuksen ylösnousemus oli kahdeksas luomisen päivä ja sellaisena uuden aikakauden alku), kaksitoista (täydellisyyden luku) tai viisikymmentä (Vanhassa testamentissa riehuvuoden luku).

Kirkon pääkukka on ruusu, ei krysanteemi, vaikka siltä usein näyttää, sitä paitsi krysanteemi on hyvin allergisoiva.

Valkoinen lilja on Neitsyt Marian kukka. Marian ilmestyspäivänä ja neljättenä adventtina yksi liljan oksa julistaa sitä, että Neitsyt Maria on Jumalan äiti, ainut neitsyt.

Vanhan perinteen mukaan ruukkukukkia ei aseteta alttarille. Alttarilla kukat ovat leikkokukkia, ne kertovat elä-

mään kuuluvan kauneuden ja kukoistuksen lisäksi kuihtumisesta ja katoavaisuudesta. Kuihtumisen ja kuoleman jälkeen meillä on toivo, joka kantaa yli kuoleman rajan.

Helena Turja
Pastori, Seinäjoen seurakunta

Kukat: Kukkakammari, Seinäjoki
Lähteet: Palvelkaa Herraä iloiten. Jumalanpalveluksen opas.
Martling: Puhuva hiljaisuus.

Valkoinen lilja kuvaa Neitsyt Mariaa, valkoinen ruusu kuvaa Kristusta. Tässä on kuin ikoni: Jumalan äiti ja Kristus.

Valkoiset ruusut viestittävät: "Kristus elää". Samaa viestittää alttarikynttilän liekki.

Perheeni kenguruloikka

Sain perheeni kanssa mahdollisuuden lomailla Australiassa kevätlukukauden, kerron tässä päällimmäisiä tunteita. Suunnittelimme matkaa vuoden verran, joten ihan hetken mielijohteesta ei ollut kysymys. Asuin Brisbanessa 1980-85 lapsuuden perheeni kanssa ja siellä asuu yhä tätini, jonka luona pääosin asuimme. Nämä seikat ja minulle myönnetty vuorotteluvapaa helpottivat lähtemistä ja jatkoimme matkavalmisteluja.

Lähdimme Suomesta 7. tammikuuta, lumen ja pakkasen keskeltä. Lapset olivat rakentaneet lumiluolia ja nauttineet runsaasta lumesta. Lensimme Frankfurtin ja Abu Dhabin kautta, tekninen välilasku oli Singaporessa. Lentotunteja kertyi siis runsaasti. Kiitos lentokoneen viihdekeskuksen, kouluikäiset poikamme saivat ajan kulumaan hyvin. Kaksivuotiaalle tyttölle piti järjestää muuta tekemistä, ja onneksi nousut ja laskeutumisot sujuivat hänenkin osalta hyvin.

Brisbanen kentällä lämmin ilma toivotti tervetulleeksi. Olimme varautuneet tulin tarkastukseen ja erilaisiin kyselyihin, mutta ongelmia ei ollut. Jopa kaikki matkalaukut löysivät perille. Tätini mies oli meitä vastassa ja sulouduimme matkatavaroinemme autoon. Seikkailu alkakoon!

Aikaeron tasaantumiseen meillä kesti reilun viikon. Totuttelu reilun kolmenkymmenen asteen lämpöön ja kosteaan ilmastoon vei sekin aikansa. Täydellisestä lomailusta ei voi puhua, koska pidimme pojillemme kotikoulua. Meillä oli mukana koulukirjat ja ohjeet koululta, joten meidän piti pysyä samassa aikataulussa kuin luokatoverit Suomessa. Kotikoulun pitäminen omille lapsille osoittautui haastavammaksi ja vaikeammaksi kuin olisi oletettu. Kaikki sujui loppujen lopuksi hyvin, mutta jatkossa opettajat saavat hoitaa opetustyön. Kävin poikien kanssa vanhempieni 1980-luvun alussa perustamassa Brisbanen Suomi-koulussa. Oli ilo nähdä, että siellä

Rantaviivaa Port Douglasista, Pohjois-Queenslandista.

yhä käy lapsia oppimassa Suomea ja perustietoa suomalaisuudesta.

Brisbane oli jonkin verran muuttunut 25 vuoden aikana. Julkinen liikenne oli kehittynyt paljon, ja sitä me hyödynsimme usein. Vuokra-autoa käytimme Brisbanessa vain kerran. Kävimme mm. museoissa, koalapuistossa ja kasvitieteellisessä puutarhassa ja planetaariossa. Kävimme myös rannikolla Sunshine Coastilla ja Gold Coastilla. Osallistuimme Suomi-päiville Pääsiäisenä sekä jonkin verran Suomi-seuran ja suomalaisen seurakunnan toimintaan tutustuen paikallisiin suomalaisiin. Sain jopa toimia jumalanpalveluksissa suntiona, siellä kun palkattuja suntioita ei ole, vaan tehtävät hoidetaan vapaaehtoisvoimin – tai pastori itse.

Koko perheen kanssa lensimme maaliskuun alussa Melbourneen ja Hobartiin. Junalla matkustaminen on Australiassa kallista ja matkat pitkiä, muuten olisimme matkustaneet junallakin. Melbourneen keskustassa ollessamme yllätti voimakas ukkosmyrsky. Vettä tuli hetkessä PALJON ja rakeiltakaan ei säästyty. Myrsky oli pahin vuosiin ja aiheutti paljon aineel-

lisia vahinkoja, sisätiloissa ja ulkona. Melbourne on iso kaupunki, joten kolmen päivän aikana ei ehdi nähdä kaikkea. Ilmaisella raitiovaunukierroksella kannattaa ainakin käydä.

Vietimme kolme päivää myös Tasmaniassa, jossa olisimme viihtyneet pidempäänkin. Syksyn merkkejä oli jo nähtävillä, ja kuninkaallinen kasvipuutarha Hobartissa on tosi hieno paikka. Zoodoo-eläintarha tarjosi enemmän kuin olisi etukäteen odottanut, mutta Cadburyn suklaatehdas oli lievä pettymys: sinne piti maksaa pääsymaksu eikä tuotantolinjaa päässyt näkemään. Tasmaniaan kannattaa ehdottomasti mennä – ajan kanssa.

Toisen pojan kanssa lensimme viikoksi Cairnsiin Pohjois-Queenslandiin vapun tienoilla. Lämpötila oli jo laskeutunut inhimilliseksi, kahden- ja kolmenkymmenen välille ympäri vuorokauden. Jonkin verran sateli, mutta se ei haitannut. Snorklaus-risteily Valliriukselle oli mahtava elämys! Korallit ja kalat olivat upeita, näimme myös kilpikonnan ja yhden sähkörauskun. Hiekkarannat Cairnsin seudulla ovat kuin elokuvista, mutta itse turvallinen ja ajoittain valvottu uintialue meressä on pieni.

Australia on jopa suomalaiselle kallis maa. Hedelmät ja vihannekset ovat pääosin kotimaisia, mutta kai niiden korkea hinta selittyy kuljetuskustannuksilla.

Kannattiko perheen kanssa tehdä vajaan viiden kuukauden pituinen kenguruloikka? Ehdottomasti! Emme etukäteen tehneet runsasta tavoitelistaa, joten kaikki tavoitteet toteutuivat. Toki paljon jäi nähtävää ja koettavaa seuraavallekin kerralle, nyt olimme kuitenkin aika pitkälti lasten ehdoilla. Aussit ovat rentoja ja ystävällisiä, ja jäänkin kaipaamaan jatkuvaa "sir" t tuleerausta.

Siunattua syksyä tasapuolisesti kaikille!

**Teksti ja kuvat Jouni Honkanen
suntio**

Julkinen uimapaikka Brisbanen keskustan tuntumassa.

Suntion ammattitutkinnon perusteet uudistuvat

Suntion ammattitutkintoa ohjaa va asiakirja, opetushallituksen määräys, tutkinnon perusteet ovat uudistumassa.

Ensimmäiset perusteet julkaistiin vuonna 2000, seuraavat 2006 ja tavoitteena on saada uudet perusteet voimaan vuoden 2012 alusta. Suntion ammattitutkinto täyttää siis tänä vuonna 10 vuotta!

Kolmikanta työryhmä (työnantajien, työntekijöiden ja tutkinnon järjestäjien edustus) aloitti työnsä lokakuun alusta. Työryhmän toimintaa koordinoi vuorollaan joku tutkinnon järjestäjästä, tällä kertaa Raudaskylän Kristillinen Opisto on sopinut tehtävästä Opetushallituksen kanssa. Opetusneuvos Ulla Aunola Opetushallituksesta johtaa tutkinnon perusteiden uudistamistyötä.

Tutkinnon perusteet tarkistetaan ja tarvittaessa uudistetaan n. kuuden vuoden välein. Tarkoitus on saattaa perusteet ajan tasalle työelämän vaatimukset ja muutokset huomioiden.

Millaisia kokemuksia Sinulla on suntion ammattitutkinnon suorittamisesta ja millaiseksi koet perusteiden uudistamistarpeen?

Kuinka hyvin tutkintotilaisuudet ovat vastanneet työelämän tilannetta ja onko osaaminen pystytty osoittamaan oikeissa työtehtävissä? Onko perusteissa jotain selkeitä ongelmakohtia, joihin ehdottomasti tulisi nyt uudistustyössä paneutua? Miten toivoisit perusteita kehitettävän?

Näitä kysymyksiä työryhmä joutuu pohtimaan ja jotain kommentteja vuosien varrella on jo mm. tutkintotoimikunnalle tullut. Nyt on jatkokeskustelun aika ja siihen toivomme kentän apua. Alla ovat toimikunnan puheenjohtajan ja sihteerin yhteystiedot, joiden kautta voitte kommenttinne lähettää.

Facebookissa on "Suntiot" -ryhmä, mitä saamme keskustelun välineenä myös käyttää. Jos olet Facebook käyttäjä, laita hakuun "Suntiot" ja pyydä jäsenyyttä ryhmään. Näin pääset mukaan keskusteluun.

Työryhmän puolesta,
puheenjohtaja Eija Jaakola, Rovaniemen seurakunta, Kirkonpalvelijat ry:n

ja suntion tutkintotoimikunnan edustaja eija.jaakola @ evl.fi

sihteeri Jani Isokääntä, Raudaskylän Kristillinen Opisto, jani.isokaanta @ rko.fi

facebook

SUNTIOT FACEBOOKISSA!

Suntioille suunnattu ammatillinen keskusteluryhmä löytyy myös Facebookista! "Suntiot" -ryhmä tarjoaa mahdollisuuden valtakunnalliseen yhteydenpitoon sosiaalisen median kautta kaikille suntioille. Jos olet Facebook käyttäjä, naputtele haku -kenttään "suntiot" ja pyydä jäsenyyttä ryhmään. Ryhmässä on mahdollisuus vaihtaa kokemuksia työstä ja työelämästä, purkaa huolia ja jakaa ilonaiheita.

Rohkeasti mukaan sosiaalisen median maailmaan ja juttelemaan kollegojen kanssa.

Kuuntelutaito – avain hyvään vuorovaikutukseen

Hyvä kuuntelija kuuntelee toista ihmistä tulkitsematta ja juuttumatta omiin vastaaviin kokemuksiinsa. Kuuntelu on taitoa ja arvostusta, joka palkitsee toista ihmistä kohtaan. Työyhteisö voi paremmin, kun työntekijät kokevansa tulevat kuulluksi.

Miten Mirkku ymmärtää viestini aina väärin? Tai miksei asia mene Laurille perille sellaisena kuin sen ajattelin? Monet ajattelevat olevansa hyviä kuuntelijoita vuorovaikutustaitoa vaativissa kuuntelutilanteissa. Useat lipsahtavat helposti keskustelutapaan, jossa he odottavat vain hetkeä, jolloin toinen osapuoli vetää henkeä saadakseen tuotua julki omat ajatukset tai ehdotukset.

Itsetunto vaikuttaa kykyyn kuunnella

Epäonnistuminen tai pieni takaisku huolellista kuuntelua vaativissa tilanteissa voi notkauttaa hetkeksi uskoa itseeseen tai tulevaisuuteen. Itsetunto vaikuttaa myös kuuntelutaitoon, sillä se millainen itsetunto kuuntelijalla kuunteluhetkellä on, vaikuttaa siihen, millaisena hän kokee kykynsä kuuntelutilanteissa.

Työpäivän aikana lukuisat kuuntelua vaativat tilanteet ohjaavat tuntemuksiamme, mutta niitä värittävät myös koko ajan persoonallisuutemme ja itsetuntonamme. Lempeästi itseensä tutustumalla voi löytää sisäistä vahvuutta toisen kuuntelemiseen ja kohtaamiseen.

Kuuntelutaidon kohottaminen vaatii harjoitusta ja aikaa, sekä oman toiminnan tarkkaa arviointia tai kriittistä tarkastelua. Aivojemme biologisesta rakenteesta johtuen ne oppivat nopeasti toistamaan sitä mitä niille opetamme. Vääristynyt kuva itsestä kuuntelijana tai kuuntelua vaativissa tilanteissa voi muodostaa klinin, joka on hyvä purkaa esimerkiksi ajattelemalla itses-

tään myönteisesti kuuntelua vaativissa tilanteissa.

Kuuntele - älä tulkitse

Kuulemme herkästi toistemme sanovan vain asioita, joista meillä itsellämme on aiempaa kokemusta tai asioita, joista olemme sillä hetkellä kiinnostuneita. Ihmisillä ei ole suoraa yhteyttä todellisuuteen, vaan kaikki mitä kuulemme toisen ihmisen puheesta, menee oman tulkintakoneistomme läpi. Ei ihme, että tällaisen tilanteen jälkeen muistamme asioita vain sen mikä koski meitä itseämme.

Tuletko kuulluksi työyhteisössä?

Huonoja kuuntelijoita on paljon ja heidät tunnistaa helposti siitä, että kuuntelija siirtyy nopeasti kertaamaan omia vastaavia kokemuksiaan ja siitä muodostuu hänen kuuntelemisensa lopputulos. Lopulta hän on sitä mieltä, että keskustelu koski häntä itseään.

Kuuntelu on dialogia

Liian usein kuulee valitettavan siitä, ettei työntekijöitä kuunnella työyhteisöissä. Ole läsnä, kuuntele toisen sanomia sanoja sanoina ja unohda niiden sidonnaisuus omaan elämään. Saat enemmän irti tilanteesta ja luot herkemmin toiselle tunteen siitä, että hän tuntee tulleen kuulluksi.

Mistä tiedät, että keskustelukumppani kuuntelee? Kiinnitä huomio siihen, tekeekö hän tarkentavia kysymyksiä, myötäileekö hän eleillään tai ääntelehtiikö hän jotenkin tai kommentoiko hän sanomiasi. Jos jokin näistä asioista täyttyy keskustelutilanteessa voit ajatella toisen osapuolen todella kuuntelevan sinua.

William Isaacsin mukaan dialogisessa ollessa kannattaa lykätä tulkinnan muodostamista. Se on toisinaan tuskallista, mutta auttaa pääsemään pa-

rempaan lopputulokseen. Ei ihan helpo asia, mutta takuulla harjoittelemisen arvoinen.

Kuuntelu kohottaa työyhteisön hyvinvointia

Turhat konfliktit ja ylimääräinen asioiden arvaaminen tai veivaaminen vähenee, kun työntekijät kokevat tulleen sa työyhteisössä kuulluksi. Ilman kuulluksi tulemisen kokemusta, työntekijät saattavat kokea ettei heitä arvosteta tarpeeksi tai että toinen osapuoli on täynnä vain omia asioitaan tai kapea-alaista ajatteluaan.

Jokaisella meistä on työyhteisössä tarve tulla kuulluksi ja sanoa omia mielipiteitä julki. Opettelemalla kuuntelemaan toisia, työyhteisö alkaa voida paremmin ja oppii ratkaisemaan keskenään ongelmia sekä konfliktitilanteita, eikä niiden ratkaisijaksi tarvitse soittaa ulkopuolista apuun.

Ihmisillä on taipumus joko yli- tai aliarvioida itseään eri tilanteissa. Meidän on vaikea nähdä itsellämme kaikkia niitä mahdollisuuksia, joita ehkä muut voivat puolestamme nähdä ja toisaalta uskomme itsellämme olevan kykyjä vaikka mihin. Harvoin näemme itsem-

me realistisesti juuri sellaisina kuin olemme.

Huomiomme keskustelutilanteissa keskittyy helposti meihin itseemme samalla kun ”kuuntelemme” toista havainnoimme asioita itsemme kautta. Stressitilanteissa on tavanomaista, että viisi aistiamme: näkö-, kuulo-, tunto, haju- ja makuaisti, eivät toimi tasapainossa, vaan joku näistä jää paitsioon ja tulkintamme tilanteesta muuttuu rajoittuneeksi. Esimerkiksi kun emme näe mitä tapahtuu, alamme pohjata sanojen merkitystä tai äänen sävyä enemmän.

Muutosvastarinta on usein sitä, että koemme jonkin asian uhkana ja pitäydymme tässä tulkinnassa. Voisi ajatella, että kaikki mitä ihmiset tekevät on joko lähestymis- tai välttämiskäyttäytymistä. Rakentava yhteistyö on mahdollista, kun ihmisten toimintaa motivoi lähestyminen ja uteliaisuus. Toisaalta välttämiskäyttäytyminen johtaa helposti siihen, ettei yhteistyö toimi.

Kuuntelu palautetilanteessa

Kuuntelusta tulee helposti haasteellista silloin kun saamme itseemme kohdistuvaa kritiikkiä. Silloin otamme herkästi itseemme ja yleistämme asioita. Pahimmillaan näkökulmamme kapenee sekunnissa kapeaksi kuin paju vitsa.

**Terhi Mäkinie
Markkinointiviestinnän ja
vuorovaikutustaitojen kouluttaja
NLP Master**

Kuuntelutaitoharjoitus

1. Sovi itsesi kanssa, että seuraavassa vuorovaikutustilanteessa puhut vain kolme lausetta kerrallaan ja annat sitten vuoron toiselle puhua.
2. Pidä säännöstä kiinni älä muuta sitä.

Harjoituksen avulla opit tiivistämään ajatuksiasi, keskittymään paremmin tilanteen kannalta olennaiseen sekä antamaan toiselle vuoron sanoa sanottavansa.

Kuuntele:

Radiota ja vaihtelee kanavia. Kuuntelemalla itsellesi uusia kanavia, laajennat kuulokokemuksiasi.

Musiikkia jokapäiväisen soittolistasi ulkopuolelta. Opit havainnoimaan eri lailla: instrumentteja, kappaleiden rytmiä sekä sävellajeja.

Opettele kuuntelemaan itseäsi ja tule tietoiseksi sanoista, joita käytät ja siitä, miten toimit kuuntelua vaativissa tilanteissa. //

Pohdi esimerkiksi:

Millaiset tavat puhua työyhteisössäsi vallitsevat?

Millä keinoin voisit laajentaa itseilmaisua?

Miten voisit kehittyä toisen ihmisen kuuntelemisessa?

Mitä käyttämäsi kieli sinusta viestii?

Kehitä kuuntelutaitoa kirjojen avulla:

Gottmann, John. The Seven Principles for Making Marriage Work.

Isaacs, William. Dialogi ja yhdessä ajattelemisen taito.

Nummenmaa, Lauri. Tunteiden psykologia.

Artikkelin asiantuntijana toimi Vuorovaikutustaitojen kouluttaja, toimittaja ja NLP Trainer, FM Jonni Roos.

Kouluttajan internet-sivut: www.egoblock.co.uk/jonniroos/

Uskon asia

Tuore uutinen todistaa seurakunnissa jo pitkään tiedetyn. Naiset ovat selvästi miehiä uskonnollisempia. Tämän vahvistavat sekä kirkon tilastot että kansainväliset tutkimukset. Tilanne on sama uskonnosta ja maasta riippumatta. Eron katsotaan olevan biologinen.

Eräs suosittu selitysmalli väittää syyn miesten voimakkaamman ris-

kikäyttäytymisen. Turvallisuushakuisuus ja uskonnollisuus käyvät usein käsi kädessä. Naiset ovat tunnetusti miehiä turvallisuushakuisempia. Naiset eivät kuitenkaan ole uskossaan yhtä kirjaimellisia kuin miehet.

Toisaalta moni mies on kiitollinen kauniimman sukupuolen alttiudesta uskoa mitä ihmeellisimpiä tarinoita. Kun vaimo hartaiden rukouksien jäl-

keen vielä kerran uskoo ukkonsa selityksiä aamuyön tunteina, ei mies voi muuta kuin katsoa kiitollisin mielin kofti korkeuksia. Näin on tynnytetty Jumalan olemassaoloa epäileviä sieluja ja voitettu kirkolle lukuisia orastavia ateisteja. Siunatut naiset.

**Kerettiläinen /
Kirkko & Kaupunki -lehti 32/2010**

Homoseksuaalit kirkossa: mistä on kysymys?

Kesän puheenaihe on ollut kirkon suhtautuminen homoseksuaalien parisuhteeseen. Usein väittely jää melko pinnalliseksi juupas-eipäs väännöksi. Katsotaanpa hieman syvemmin, millä argumenteilla peruskantoja tuetaan.

Kyllä vai ei?

Homokielteinen linja perusteele parisuhteen ja avioliiton heteronormatiivisuutta (puolisoiden tulee olla eri sukupuolta) sillä, että Raamatussa parisuhde määritellään miehen ja naisen väliseksi asiaksi ja homoseksuaalinen käyttäytyminen torjutaan selvin sanoin. Tätä tukee se luonnon tosiasia, että sukupuolten anatomia ja ihmisen lisääntyminen osoittaa heteroseksuaalisuuden olevan luonnollinen tapa toteuttaa rakkauselämää.

Vielä teologiselta kannalta sanotaan, että Jumalan asettaman parisuhteen yksi tarkoitus on osallistua luomistyöhön eli tuottaa lapsia, mikä onnistuu vain heteroilta. Näin ollen Raamattu, luonto ja teologia puhuvat homoseksuaalisuutta vastaan.

Vastakkainen tulkintalinja taas esittää näin. Ihannetapauksessa parisuhde on todellakin miehen ja naisen välinen asia, mutta sen arvoa ei loukkaa myönteinen suhtautuminen myös toisenlaiseen rakkauteen, melkein päinvastoin. Homoseksuaalisessa parisuhteessakin nimittäin tavoitellaan raamatullis-kristillisen parisuhteen perusideaa. Kaksi ihmistä rakastaa toisiaan, haluaa pitää toisistaan huolta ja heillä on seksuaalista läheisyyttä. Ainoa mikä ei onnistu, on lasten saaminen.

Näin homoissakin vaikuttaa ihmisen parisuhteisuus, joskin ”murretulla” tavalla, koska se ei suuntaudu heteroseksuaaliseen suuntaan. Tästä syystä kirkko voi iloita homoseksuaalien kanssa heidän parisuhteistaan ja rukoilla niiden puolesta.

Homouden torjuviin raamatunkohtiin suhtaudutaan kolmella tavalla: 1) Ne ohitetaan aika- ja kulttuurisidonnaisina ohjeina, ne eivät ole Jumalan ikuisia säädöksiä. 2) Niiden katsotaan varoittavan heteroita homoseksuaalisista kokeiluista, ne eivät siis kohdistu ensisijaisesti homoihin. 3) Niiden ajatellaan kertovan kärjistetyin jyrkällä tavalla, että heteronormatiivisuus on ihanne, mutta ne antavat silti tilaa ihanteesta poikkeavalle elämänmuodolle. Kaikkiin näihin ”ohittamisstrategioihin” sisältyy joukko ongelmia, kuten tämän lukija huomaa helposti.

Siunaus vai vihkiminen?

Perussuhtautumiset homoseksuaalisuuteen jakautuvat siis kahtia nykykeskustelussa. Samoin homoseksuaalien siunaamisesta on erilaisia kantoja.

Kaikkein radikaalein linja katsoo, että heidät voisi siunata kirkossa kristilliseen avioliittoon samalla tavalla kuin heterotkin. Perusteena se, että heissä toteutuu luomisessa asetettu parisuhdehakuisuus siinä määrin, että se täyttää avioliiton kriteerit, joskin muremasti.

Puolivälin linja taas siunaisi homoparit, mutta ei vihkisi. Siunaaminen ja vihkiminen on aivan eri asia, vaikka tämä helposti hämärtyy yleisessä keskustelussa. Siunaamislinjassa homoparille ei anneta teologisessa mielessä avioliiton statusta, vaan suhteelle annetaan joku toinen nimi, vaikkapa ”samaa sukupuolta olevien parisuhde”. Vaikka se ei ole teologisesti eli Jumalan edessä avioliitto, se on homoparin elämän tärkein hanke, joten kirkko siunaa sen mielellään.

Jyrkin linja taas kieltäytyy myös siunaamasta, paitsi hautaan, koska koko suhde on vastoin Jumalan tahtoa. Samalla kuitenkin korostetaan, ettei homoja torjuta ihmisinä, vaan vain heidän toimintansa. Analogia tälle – jos-

kin hieman loukkaava – on se, että varkaan toiminta tuomitaan, mutta ei hänen persoonansa. Homoa siis kunnioitetaan kaikin tavoin, vaikka hänen toimintaansa ei hyväksytä.

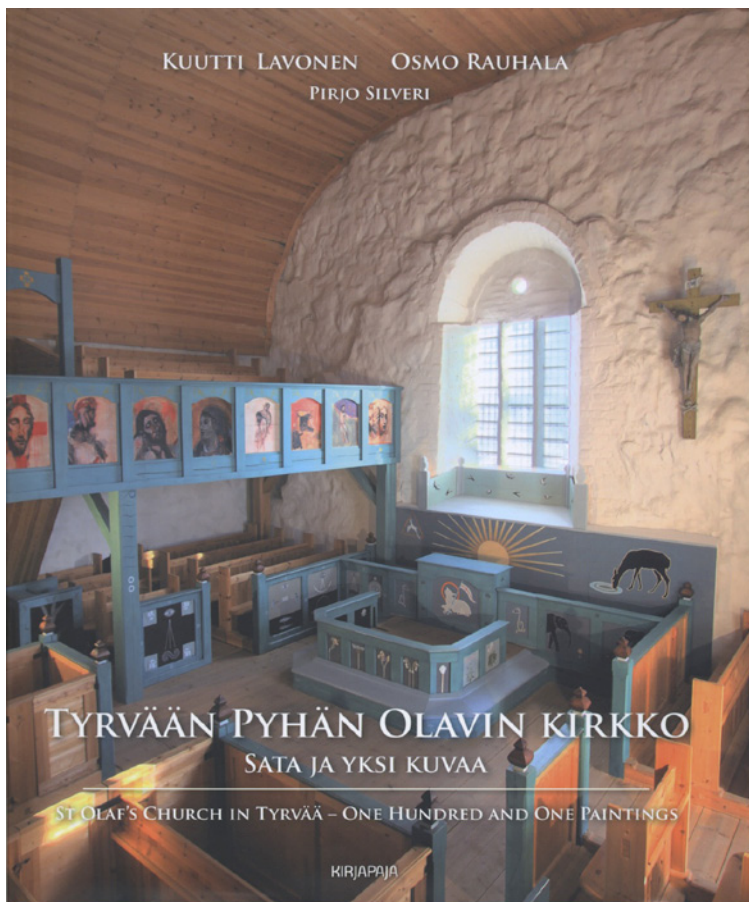
Turhat argumentit

On kaksi argumenttia, joiden esiinmarssittaminen on turhaa. Ensimmäinen on rakkaus. On selvää, että rakastamme, mutta pelkkä rakkauden käsky ei vielä kerro, miten homoja tulee rakastaa. Onhan mahdollista, että oikeaa rakkautta on ystävällisen ein sanominen.

Toinen hyödytön pointti on sen toteaminen, etteivät homot itse voi mitään suuntautumiselleen. Se, ettei asialle voi mitään, ei vaikuta sen moraaliseen tai teologiseen arvoon. Pakkomielteisesti voi tehdä syntiäkin. Siksi sillä, voiko homouteen itse vaikuttaa, tai sillä, miten homous syntyy, ei ole merkitystä asian teologiselle arvioinnille.

Näillä argumenteilla homokeskustelua pelataan eteenpäin. Kuten olemme huomanneet, jotkut kirkon vaikuttajat ilmaisevat kantansa suoraan, toiset taas eivät tiedä, mitä itse ajatella ja kolmannet pitävät kantansa viisaasti omana tietonaan.

Kari Kuula
Teol. tri.

Nykytaide ja keskiaikainen kirkkotila kohtaavat

Tyrvään Pyhän Olavin kirkon viisisataa vuotta vanhojen seinien suojassa vallitsee ainutlaatuinen tunnelma. Kaksi nykytaiteilijaa, Kuutti Lavonen ja Osmo Rauhala, viimeistelivät keskiaikaiseen kirkkoon tuhopolton jälkeen käsityönä rakennetun uuden sisustuksen. Taiteilijoiden maalaukset yhdistyvät puhuttelevasti kirkon pitkään historiaan ja kristinuskon sanomaan.

Kirkon maalaustaiteellinen kokonaisuus esitellään teoksessa kuvien ja sanoin. Pirjo Silverin teksti dokumentoi merkittävää hanketta ja avaa teosten symboliikkaa ja taustoja. Taiteilijoiden valintaprosessi ei ollut helppo, sillä seurakunnalla oli oma näkemysensä ja helsinkiläisil-

lä asiantuntijoilla omansa.

Lopulta seurakunta päätti kuitenkin tehdä valinnan itse ja valitsi tekijöiksi Kuutti Lavosen ja Osmo Rauhalan. Taiteilijat kertovat maalaustensa synnystä omalla äänellään. Rauhala ja Lavonen ovat tavoittaneet teoksissaan keskiaikaisen kirkkotilan tunnelman taiteellisesti ilmaisustaan tinkimättä. Tyrvään Pyhän Olavin kirkko on korkeatasoinen taidekirja, joka avaa lukijalle teosten syntyä taiteilijoiden kertomana. Tekstit ovat suomeksi ja osin englanniksi.

Tyrvään Pyhän Olavin kirkko - Sata ja yksi kuvaa: Silveri Pirjo, Lavonen Kuutti, Rauhala Osmo. Formaatti: sid. 143 sivua.

Hymy

...antaa luvan lähestyä
...houkuttelee ihmisiä
...luo luottamusta
...antaa voimaa jaksaa
...tarttuu muihin
...tuo mukavan ilmapiirin
...ei maksa mitään

Viestimme verbaalisti sanoilla, mutta sanojen osuus on kokonaisuuden ja ymmärtämisen kannalta pieni. Paljon tärkeämpää on sanaton viestintä, esimerkiksi puheen sävy ja voima, laajasti koko kehon kieli, kasvojen ilmeet ja eleet, asennot, ryhti, pukeutuminen, värit jne.

Sanattoman viestinnän välineistä hymy on signaali, jonka lähes kaikki ja kaikkialla ymmärtävät ystävällisyyden merkinä. Hymy antaa myös luvan lähestyä. Hymyily on myös terveellistä, joten hymyily kannattaa käytännössä lähes aina eikä hymyily edes maksa mitään.

Hymy tarttuu

Hymyily tarttuu. Hymyilyllä on mielenkiintoinen ominaisuus ihmisten vuorovaikutustilanteissa. Jos ryhmässä yksi hymyilee tai nauraa, hetken kuluttua hymy tarttuu myös muihin. Tama näkyy erinomaisesti silloin, kun lepertelemme pienellevauvalle. Vastaukseksi saamme useimmiten riemastuttavan hymyn tai iloisen naurun, johon me puolestamme vastaamme naurulla.

Kun hymyilemme, aikaansaamme ympärillemme myönteisen ilmapiirin, jolla vaikutamme muiden paikallaolijoiden mielialaan. Hymyily vahvistaa mielikuvaa käyttäjänsä miellyttävyydestä ja luotettavuudesta. Siksi hymyily kannattaa.

Ristin alla – enkelin siiven suojassa

Menneen kuumien kesäkuun viimeiset päivät kutsuivat meidät kirkonpalvelijat Lakeuden Ristin juurelle Seinäjoelle jokavuotisille koulutus- ja opintopäiville. Yhä tutummiksi tulevien lajitoverien tapaaminen on suurta juhlaa. Siitä saa uskomattoman paljon uutta voimaa.

Taas laumaan etsit eksyneen, turvaasi nostit harhailleen.

Kesäpäivien avauksen hoiti puheenjohtajamme tutulla lämmöllään. Juhlatoimikunnan tervetulo-toivotuksen jälkeen Seinäjoen seurakunnan edustajien hallintojohtajan ja kirkkoherran sanat antoivat kokousväelle tunteen yhteisen asian tärkeydestä. Tunnustuksemme mukaiseen perustehtävään pohjautuva työ kirkossa pitää sisällään kaiken kirkossa tehtävän työn. Kaikkien työntekijäryhmien toisiaan kunnioittava yhteinen työpanos on edellytys hyvälle seurakuntalaisten palvelulle ja työssä jaksamiselle. Näihin ajatuksiin antoi myös piispan puhe kantavat siivet.

Sydänten poista sokeus, ylhäältä anna viisaus.

Kirkkopalvelujen opintokeskuksen koulutuspäällikkö varmalla kouluttajan otteellaan toi esille hyvän palvelun antamat vaikutukset seurakunnissa. Luennon ydinsanoma löytyikin hyvän palvelun ja huonon palvelun eroista. Onhan erityisen tärkeää tietää kummankin vaikutukset, jotta osaa korjata korjattavissa olevat palveluvirheet ja siten kehittää palvelua oikeaan suuntaan. Tämä on erityisen tärkeää myös kir-

konpalvelustyön jatkumisen kannalta. Jos pystymme hyödyntämään tehokkaammin ehkä liiankin suurta kiinteistökapasiteettiamme, meille saattaa aueta jopa uusia virkoja ja toimia. Koska suuntaus tällä hetkellä on näitä vähentävä, niin on tehtävä työtä uusien ulottuvuuksien löytämiseksi.

Lounaan jälkeen meillä oli mahdollisuus tutustua Lakeuden Ristin kirkkoon. Se herättikin monenlaisia ajatuksia ollen pelkistetty ja joka yksityiskohdaltaan harkittu. Keskiäikaisiin runsaasti koristeltuihin kivikirkkoihin tottuneelle tämän kaltainen kirkko asettaa haasteen. On mielenkiintoista löytää samoja symboleja molemmista. Ne löydöt kertovat uskomme vahvuudesta läpi vuosisatojen. Se antaa toivoa tulevaisuuteen.

Emerituspiispan luento kirkossa toi lisää tietoa puettuna hengellisesti sekä Seinäjoen seurakunnasta että kirkon vaiheista.

Osoita amos avaruus, estä mielen katkeruus.

Työyhteisön epäkohtiin puututtiin työyhteisökehittäjän vahvoin menetelmin. Oli tärkeää saada tietää, että jokaisella meistä on sekä oikeus että velvollisuus puuttua epäkohtiin työmaalla. Usein asioihin puuttuminen vaatii kuitenkin tietoa ja paljon uskallusta. Opettelemalla yhteiset pelisäännöt ja pyrkimällä niitä noudattamaan kukin omalla paikallaan voi luoda mahdollisuuden epäkohtien hallintaan.

Kirkkoneuvoksen ja toiminnanjohtajan vuoropuhelu luottamushenkilötoiminnasta molempien nä-

kökulmasta avarsi myös meidän paikalla olleiden luottamushenkilöiden ajatusta ja tietoutta. Hyvää ja laajasta koulutuksesta huolimatta ei aina ole helppoa ymmärtää työnantajan roolia. Ongelmallanteet vaativat joustavuutta molemmiin puoliin. Luottamushenkilön täytyy olla kiinnostunut työyhteisön asioista laajemmin ja siten olla selvillä myös sopimusasioista, mutta hän hoitaa saamaansa tehtävää kuitenkin ennen kaikkea omilla ominaisuuksillaan.

On turvallista tietää, että liitolamme on koko maan kattava henkilöverkosto näissä tehtävissä kentällä. Lisäksi saimme ymmärtää, että työnantajan ja työntekijöiden neuvotteluyhteys liittotasolla on toisinaan kunnioitettava.

Päivällisen jälkeen oli vuorossa pitkäksi venynyt vuosikokous, jonka jälkeen Seinäjoen seurakunta oli järjestänyt iltaohjelmaa saunan ja makkaran ohella. Kuinka hyvä olikaan saada jakaa lämpimässä ke-säillässä päivän anti samoin ajattelevien kanssa.

Suo meille ilo ilostas Ja anna rauha rauhastas.

Vaikka uni sai pitkään odottaa vuoroansa yön tunteina, olimme jo aamuvuoroon liikkeellä. Suuntana oli Lakeuden risti. Kirkkoherran opastuskertomus kirkon synnystä laajensi eilistä piispan kertomusta.

Kirkonpalvelijoiden yhteinen juhla aamumessu piispan ja Seinäjoen kirkkoherran tarjoamana antoi puitteet osallistua tilanteeseen koko sydämen rakkaudella.

Lounaan jälkeen saimme vihdoin mahdollisuuden paneutua odotettuun Työhyvinvointi, Tunneviisaus ja Voimaantuminen-luento. Viime vuoden kesäpäiviltä mieleen jäänyt luentosarja sai odotettua jatkoa. Odotus kannatti, sillä saimme tuhdin paketin näkökulman laajentamiseksi. Muutoksen tuskat ja mahdollisuudet kokeneena luennoitsija osasi saattaa meidät jälleen matkalle, jolla koimme huimaa tunne-elämän vauhtia. Saimme kuitenkin

kin kokea turvallisen perille tulon ja sitä kautta voimaantumisen.

Opetä Isää tuntemaan, ristin alla ainiin.(Virsi 115)

Seinäjoen kesäpäivät saatettiin päätökseen jakamalla ansaitut kiitokset juhlatuimikunnalle ja toivotamalla ensi kesänä tervetulleeksi Mikkeliin.

Jälleen kerran olimme saaneet ja antaneet paljon. Uskomme tule-

vaan vahvistui elättäen toivoa yhteisten asioiden oikeudenmukaisuudesta, työme kunnioittamisesta ja toistemme huomioimisesta. Olisi hedelmällistä herätä huomaamaan laajemmin, että kirkonpalvelijoiden työ on tärkeä osa tätä rakkauden yhteisön työtä. Kirkon työssä se olisikin jokaisen hyvässäistää. Siten toteutuisi rakkauden käskyn sanoma parhaimmillaan.

Maija Inkinen
Kirkonpalvelija Lempäälästä

Häähumua

Aessori Hurskaisen päivä Tuomiokapitulissa alkoi tuskaisesti. Se liittyi jo oikeastaan eiliseen. Puhe-imitse oli tullut monta viestiä hääsesongin merkeissä ja nyt tuli pari sähköpostiakin. Kyllä nyt on kääntävä Herra Piispan puoleen.

Lukkari Toroskainen kyseli että pitääkö hänen suostua soittamaan häämarssia heinäähäissä keskellä peltoa ? Hääpari vihittäisiin kahden heinäseipään välissä ja alttari-na olisi heinäpaali. Morsiuspari saapuisi niittokoneella joka olisi koivunoksilla koristettu. Lisäksi hänen pitäisi soittaa Konsta Jylhän Parempaa valssia ja laulaa Dingon Kulkuri ja Kaunotar. Pappi olisi suostunut senkin takia että koko vihikäytäntö on luisumasta pois kirkolta ja pitäisi ymmärtää kansan toivomuksia. Eikä siinä kaikki. Kappeliseurakunnan kesärovasti oli tuskissaan kun hänen pitäisi vihkiä pari eronnutta polviaan myöten rantavedessä. Hääpari olisi kaulaansa myöten tulevan yhteisen asuinsijan vene-rannassa ja hääväki ympärillä paris- veneessä ja kanooteissa.

Kaiken kukkuraksi sairaalapastori Kymälästä tuli hätäinen viesti. Kaksi potilasta halusi mennä sairaalassa naimisiin sängyssä maaten. Sulhasella olisi hengityssuoja ja mor-

siolla tiputus. Molemmat ovat lääkärin todistuksella täysissä sielun ja ruumiin voimissa joten laillista epuuta ei olisi. Lieventävänä asiahaaranä pastori totesi että molemmat olisivat kuitenkin vielä eri vuo-teissa.

Niinpä niin! Aessori Hurskainen hikoili ja mietti kuumeisesti mitä tehdä. Herra Piispa oli lomalla ja antoi puhelimesta valtuudet asessorilleen tehdä hyvät päätökset tapauksen suhteen. Suora kielto olisi taas naula kirkon kirstuun. Heinähäissä musiikkia voisi lisätä vaikka suvivirrellä että jonkinasteinen pyhyys pilkahtaisi. Rantahäissä rovas-tia voisi armahtaa seisomaan laiturilla ja sairaalassa vuoteiden selkänöjat voisi kääntää pystyasentoon.

Niinpä Hurskainen antoi omat lausuntonsa ihmetyksen kera. Kun hän kertoi tilanteista vaimolleen, tämä kunnan körttiläisenä yhtyi kummasteluun. Hurskainen lohdutti itseään ajatuksella että virka-aikaa olisi enää vuosi eikä sen jälkeen tarvitsisi puuttua tuleviin kummallisuuksiin. Mieleen pujahti kuitenkin vielä ajatus siitä, mitähän ne keksivät vielä hautajaiskäytäntöön ?

Snap

Kirkonpalvelijat ry:n kunniajäseneksi on kutsuttu hallituksen pitkäaikainen jäsen ja SVTL:n entinen puheenjohtaja Matti Löppönen.

Matti on ollut tiennäyttäjänä jo vuosikymmeniä. Hän aloitti luottamusmiestoiminnan SVTL:ssä v. 1982. Kirkonpalvelijayhdistyksen hallituksessa ja työvaliokunnassa Matti on toiminut lähes 20 vuotta. SVTL:n hallituskausia on takana 4, joista 6 vuotta puheenjohtajana.

Kirkonpalvelija auttaa moniarvoisessa yhteiskunnassa eri-ikäisiä, kulttuuritautaltaan erilaisia ja erilaisissa elämäntilanteissa olevia ihmisiä heidän tarpeensa mukaan.

Seurakuntalaisille, asiakkaille ja muille työntekijöille annetaan sellaista palvelua, apua, neuvoa ja opastusta, mitä he kulloinkin tarvitsevat.

Auttamisessa noudatetaan kristillisen lähimmäisenrakkauden periaatteita.

Tekstareita pyhälle Pietarille

Uskonto on myös naurun asia. Ilman huumoria voitolle pääsevät hengellinen ja teologinen pönäkyys sekä jokaisessa meissä asuva totinen torvensoittaja. Pieni pilke silmäkulmassa pelastaa turhalta pingottamiselta. Niiden taltuttamisessa hyvä nauru on tarpeen. Tähän kirjaan on koottu vitsejä ja kaskuja uskonnoista, kirkoista ja vähän niiden liepeiltä. – Kirjan tekijänpalkkioilla tuetaan kirkon Ulkomaa- napua. Nauru menee hyvään tarkoitukseen.

Olli Seppälä on helsinkiläinen toimittaja ja tuottelias kirjailija. Hän

on toimittanut aikaisemmat mm. seuraavat kirkolliset vitsi- ja kaskukokoelmat Kymmenen kaskua (1996), Kaikki joutavat taivaaseen (2003) ja Da Vitsi-koodi (2007). Hyväntuulisesta kuvituksesta vastaa Toni Brantberg totuttuun tapaan.

Etelä-Pohjanmaan alaosaston syysillanvietto

Seinäjoella Soukanjoen leirikeskuksessa tiistaina 19.10.2010 klo 17.00 alkaen.

Sauna ja uintimahdollisuus. Arvontaa ja iltapala.

TERVETULOA.

Toimikunta

TERVETULOA MIKKELIIN 28.–29.6.2011

Ensi kesän opinto- ja koulutuspäivät järjestetään Mikkeliissä. Kuvassa osa Mikkelin juhlatoimikunnasta, vasemmalta Kimmo Hällback, Pertti Rautiainen, Taimi Reima-Luukkonen, Arvo Katajamäki.

Kesä- illanvietto

Päijät-Hämeen alaosasto järjesti kirkonpalwelijoilleen kesäillanvieton virkistysmerkeissä 20.8.2010 ja kutsui paikalle myös Kanta-Hämeen kirkonpalwelijat. Kokoonnuimme SLEY:n Tuohirannan kesäkodissa ja paikalle saapui 12 iloista jäsentä. Sää suosi meitä, ilta oli suhteellisen lämmin ja aurinkokin paistoi. Moni uskaltautui saunomisen yhteydessä uimaan Tuohijärvessä, tosin vesi ei enää ollut yhtä lämmintä kuin kesähelteiden

aikaan. Miehet saunoivat tynnyri-saunassa ja vaihtoivat mielipiteitä löylykisoista. Maukkaan iltapalan yhteydessä vaihdoin kuulumisia, lauloimme yhteislauluja ja Yrjö Leppänen piti meille visaisen tietokilpailun.

Vieraaksemme oli kutsuttu sotilaspastori Risto Kaakinen Lahdesta, joka illan päätteeksi piti meille iltahartauden, jonka jälkeen virkistynein ja rauhallisin mielin lähdimme kotimatalle. Kiitokset vielä kaikille tasapuolisesti mukavasta yhteisestä illasta ja siunausta työhönne!

Puolesta, Jouni Honkanen, Kanta-Hämeen alaosaston sihteeri

Päijät-Hämeen alaosaston pikkujoulu

Päijät-Hämeen alaosaston pikkujoulu vietetään perjantaina 12. 11 klo.18 alkaen Nastolan remontoitussa seurakuntatalossa, Immiläntie 2 Nastola. Ohjelmassa on puuro, kakku- ja torttukahvit, laulua, tonttuliua, arpajaiset ja lopuksi iltahartaus.

Ilmoittautumiset 8.11 mennessä yrjo.leppanen@evl.fi, tai 0440210949. Kerro mahdollinen erityisruokavaliosi.

Ota pikkujouluun mukaan pieni paketti (>5€) pukinkonttiin.

Tervetuloa

Toimikunta

Jumala armahtaa syntisen yksin armosta, yksin Kristuksen tähden. Tämä Jumalan pelastava armo perustuu Kristuksen lunastus- ja sovitustyöhön.

Jumala jakaa armoaan armonvälineissä eli sanassa ja sakramenteissa. Sanassa vastaanotetaan armon evankeliumi, joka lupaa Kristukseen turvautuville Jumalan lapsen aseman ja tekee hänet osalliseksi Jumalan rakkaudesta. Kaste tekee ihmisistä Jumalan lapsia ja ehtoollisessa vastaanotetaan itse Kristus leivän ja viinin muodossa.

Luterilainen kirkko korostaa armon lahjaluonnetta. Kristitty on armahdettu syntinen, joka on kutsuttu armolliseen elämäntapaan rakastamaan lähimmäisiään niin kuin itseään ja Jumalaa yli kaiken. Rakastava elämäntapa ei ole armon ehto, vaan seuraus armon osallisuudesta.

Kirkonpalvelija

N:o 3/2010 – 57. vuosikerta

Julkaisija/Tilaukset:

Kirkonpalvelijat r.y. - Kyrkotjänare r.f.
Puh./Fax: (017) 281 1697
GSM 050 520 7003
E-mail: kirkonpalvelijat@kolumbus.fi
<http://www.kirkonpalvelijat.fi>

Lehden toimitus:

PL 421, 70101 KUOPIO
Toimitussihteeri Kari Hartikainen

Toimituskunta:

Yhdistyksen hallitus

Ilmoitushinnat:

Kokosivu	350 €
1/2 sivua	200 €
1/3 sivua	150 €

Pankit:

Nordea 202718-136346
Sampo Pankki 800015-252706
OP 560005-293207

Paino:

Suomen Graafiset Palvelut Oy
Taitto: Jarmo Salonen
aineisto@graafisetpalvelut.com
Seuraava lehti ilmestyy 12/2010.

ISSN 0 355-8258